

Незрівнянна внутрішня краса

Після нашого одруження ми з Хан Хак Джа дали одне одному обіцянку. Ми дійшли згоди, що, хай би якими засмученими або знервованими були, все ж не маємо давати й натяку комусь подумати: «Схоже, що преподобний і пані Мун посварилися». Ми домовилися, що наші діти не побачать жодних ознак того, що ми посварилися. Діти — це Бог. Діти — маленькі Боги любові. Тому, коли дитина кличе: «Мамо!», ви маєте завжди з усмішкою відповідати: «Слухаю тебе».

Подолавши такий складний шлях протягом семи років, дружина утвердилася як мати. Усі плітки про неї зникли, і в нашу сім'ю прийшло мирне щастя. Хан Хак Джа народила чотирнадцять дітей і любить кожного з них до безтями. Коли вона далеко від дому під час наших турне з виступами та в місіонерських справах, то щодня надсилає листи або листівки нашим дітям.

Попри те, що виховати чотирнадцять дітей було надзвичайно складно, упродовж цих сорока років дружина ніколи не скаржилася. Кілька разів під час пологів мені довелося бути за кордоном. Тому ці непрості часи вона переживала на самоті. Були дні, коли я нічого не міг зробити для дружини. Один із членів якимось написав мені про її складне фінансове становище. Він хвилювався через те, що Хан Хак Джа їсть не достатньо. Навіть у тій ситуації моя дружина ніколи не скаржилася на труднощі. Оскільки я сплю лишень дві-три години на добу, вона слухняно робила те саме протягом усього нашого спільного життя. Усе це й дотепер завдає мені болю.

У дружини таке любляче та дбайливе серце, що вона навіть подарувала свою обручку тому, хто цього потребував. Коли вона бачить когось, кому потрібен одяг, вона купує цій людині одяг.

Коли вона натрапляє на когось голодного, вона купує людині їжу. Неодноразово, отримавши подарунки, Хан Хак Джа віддавала їх іншим, навіть не відкривши. Одного разу під час поїздки до Нідерландів ми відвідали фабрику з обробки діамантів. Прагнучи висловити співчуття дружині за всі її страждання, я придбав їй діамантову каблучку. У мене не було багато грошей, тому я не міг купити щось дороге. Я вибрав ту, що мені сподобалася, і подарував Хан Хак Джа. Пізніше вона віддала іншим навіть цей перстень.

— А де ж каблучка? — спитав я, коли побачив що її немає на пальці.

— Ти ж знаєш, що я не можу зберігати такі речі для себе, коли хтось має нагальнішу потребу в чомусь, — відповіла вона.

Одного разу я побачив, як дружина дістала речі з шафи й почала тихо їх запаковувати.

— Що ти робитимеш із цим одягом? — спитав я.

— Дехто його потребує, — відповіла вона.

Дружина мовчки зібрала декілька пакунків з одягом. Закінчивши збір, вона сказала мені, що готується надіслати одяг місіонерам, які працюють за кордоном.

— Це для Монголії, це для Африки, а це для Парагваю, — сказала вона, ледь усміхнувшись, але її ставлення справді вражало. Дотепер Хан Хак Джа піклується про наших закордонних місіонерів.

Моя дружина заснувала «Міжнародний фонд допомоги та дружби» (International Relief and Friendship Foundation) в 1979 році. Фонд провадив проекти підтримки в багатьох країнах, таких як Заїр, Сенегал, Кот-д'Івуар тощо. Фонд надавав їжу бідним дітям, ліки хворим, одяг нужденним. У Кореї Хан Хак Джа створила благодійну організацію «Евон» (Aewon) в 1994 році. Ця організація керує їдальнею, де годують бідних, підтримує малозабезпечених осіб, інвалідів, дітей, які піклуються про сім'ї замість батьків. Також вона допомагає північнокорейському народу.

Упродовж певного часу дружина брала активну участь у діяльності жіночих організацій. Федерація жінок за мир у всьому світі, яку вона заснувала 1992 року, має філії в понад вісімдесяти країнах і як

неурядова організація має загальний консультативний статус при Економічній і Соціальній Раді Організації Об'єднаних Націй.

Протягом історії жінок переслідували, але я впевнений, що все зміниться. Майбутній світ буде світом злагоди та миру, в основі якого материнський характер, любов і порозуміння. Настає час, коли сила жінок врятує світ.

На жаль, сьогодні багато жіночих організацій вочевидь вважають, що протистояти чоловікам — це спосіб продемонструвати силу жінок. Як наслідок, створюється середовище конкуренції та конфліктів. Натомість жіночі організації, які очолює моя дружина, прагнуть побудувати мир завдяки любові, в основі якої релігійні погляди.

Це не організації, котрі пропонують звільнити жінок від чоловіків і сімей, це жіночий рух, який закликає до створення істинних сімей, побудованих на любові. Хан Хак Джа мріє про те, щоб кожна жінка стала істинною донькою з шанобливим серцем, дбайливою і добродібною дружиною, яка виховуватиме дітей як лідерів, що служитимуть суспільству. Жіночий рух, який очолює дружина, спрямований на створення істинних родин.

Під час одного з найінтенсивніших періодів моєї громадської діяльності нашим дітям доводилося жити близько пів року без батьків. Вони мешкали в нашому домі, про який піклувалися члени церкви. Наш дім завжди був наповнений членами церкви. Щоразу, коли ми їли вдома, у нас були гості за столом, ми завжди приділяли більше уваги гостям, ніж власним дітям. У такому оточенні наші діти відчували самотність, якої не відчують діти в інших сім'ях. Але ще більше вони страждали через мене — їхнього батька. Хоч би куди вони пішли, на них завжди вказували як на синів і дочок Мун Сон Мьона — лідера культу. Кожен із них пройшов непростим власним шляхом, але вони завжди поверталися додому. Ми не змогли приділити їм достатньо уваги, але я вдячний, що п'ятеро з них закінчили Гарвардський університет. Вони вже виросли і допомагають у моїй роботі, але й дотепер я суворий батько. Я все ще вчу їх ставати тими, хто робить більше ніж я, тими, хто служить

Небесам і живе заради людства.

Моя дружина — жінка неймовірної сили, проте смерть нашого другого сина Хин Джин була для неї тяжкою втратою. Це сталося в грудні 1983 року. Ми з нею проводили мітинг «Перемога над комунізмом» у місті Кванджу, в Південній Кореї. Нам зателефонували з-за кордону й повідомили, що Хин Джин потрапив у ДТП і зараз у лікарні. Наступного дня ми вирушили рейсом прямо до Нью-Йорка, але Хин Джин без свідомості перебував на лікарняному ліжку.

Вантажівка, спускаючись із пагорба, їхала з перевищенням швидкості; намагаючись загальмувати, вона виїхала на зустрічну смугу, по якій рухався Хин Джин. Двоє його найкращих друзів були з ним у машині. Хин Джин, намагаючись ухилитися, вивернув руль праворуч, тому потужний удар вантажівки прийшовся саме на бік водія. Таким чином він урятував життя двом своїм друзям. Місце аварії було неподалік нашого будинку. Коли я приїхав туди, то побачив на асфальті чорні сліди шин, які різко відхилилися праворуч. Рано-вранці 2 січня 1984 року Хин Джин вирушив у небесний світ. За місяць до цього йому виповнилося 17 років. Словами неможливо описати горе дружини через те, що їй довелося відправляти до небесного світу дитину, яку вона виховувала з любов'ю, до того, як вирушити туди самій. Але Хан Хак Джа не могла плакати. Насправді було важливо, щоб вона не пролила сліз. Ми ті, хто знає вічний духовний світ. Дух людини не зникає, немов пил, тільки тому, що завершується її фізичне життя.

Душа сходить у світ духу. Знаючи, що ми вже ніколи не зможемо побачити або торкнутися нашої улюбленої дитини в цьому світі, наш біль як батьків був майже нестерпним. Моя дружина не могла плакати; усе, що вона могла зробити, це з любов'ю покласти руки на катафалк, у якому було тіло Хин Джина.

Незадовго до аварії Хин Джин був заручений із Пак Хун Сук, яка займалася балетом. Я змушений був поговорити з Хун Сук про його відхід з цього світу і спитав, як вона хоче вчинити.

— Це дуже складно для жінки прожити все життя на самоті. Так само непросто це і для твоїх батьків. Тож просто уявімо, що заручин ніколи не було, — сказав я.

Однак Хун Сук була непохитною.

— Я знаю про існування духовного світу, — відповіла дівчина. Будь ласка, дозвольте мені провести своє життя з Хин Джином.

Через п'ятдесят днів після вознесіння Хин Джина Хун Сук стала нашою невісткою. Ми з дружиною ніколи не забудемо, як яскраво вона усміхалася, тримаючи портрет Хин Джина протягом церемонії духовного шлюбу.

Здавалося б, щоразу, коли дружина опинялася в такій ситуації, вона мала б бути спустошеною, однак завжди залишалася непохитною. Навіть у найскладніших і нестерпних обставинах вона повсякчас спокійно всміхалася. Дружина завжди успішно долала найскладніші випробування, які поставали перед нею. Коли члени церкви звертаються до неї за порадою щодо виховання власних дітей, Хан Хак Джа каже: «Будьте терплячі та чекайте. Період, коли діти блукають, обов'язково закінчиться. Хай би що вони робили, обіймайте їх і любіть, чекайте на їхнє повернення. Діти завжди повертаються до люблячих батьків».

Я ніколи не кричав на дружину. І причина не в тому, що в мене такий характер, а в тому, що вона ніколи не давала мені приводу для цього. Протягом нашого спільного життя вона постійно піклувалася про мене з любов'ю та відданістю. Хан Хак Джа також завжди піклувалася про мою зачіску. Адже моя дружина — найкращий у світі перукар! Тепер, коли я вже постарів, у мене дедалі більше різних вимог до неї. Коли я попрошу її обрізати нігті на ногах, вона залюбки робить це. Хоча це й мої нігті, але я їх погано бачу, тоді як вона їх бачить добре. Хоч це і дивно звучить, але чим старшим я стаю, тим дорогоціннішою стає для мене дружина.